

LBRIS

We know
books

**JUDITH
POZNAN**

Adună-te!

R O M A N

Traducere din limba germană
de Andreea Scrumeda

Lebăda Neagră
Iași, 2025

LBRIS

We know
books

I

Totul a început cu capul unui șobolan în closetul meu, în dimineața Vinerii Mari. Mirosul urât de la canalizare apăruse deja de câteva săptămâni. Și zgomotele alarmante de zgârieturi sub gresie. În anexă fuseseră deja depozitați mai mult de zece săculeți cu otravă. Odată a venit un meșter, a spart peretele de sub chiuvetă, a băgat și acolo un săculeț și de atunci aveam o ușiță în peretele din baie, care n-ar trebui să se deschidă brusc, ca prin farmec.

— Sunt fecale peste tot, spusese meșterul.

— Uneori aud țuuturi din astea, am spus.

— Da, este cuibul lor.

Probabil că era doar o chestiune de timp până când să apară unul dintre ei. Ca acesta. El se uita la mine, iar eu la el. Capul era foarte îngust, nasul ascuțit, iar blana plutea în apa din closet. În closetul meu era un șobolan. Și, înainte să pot reacționa cumva isteric, capul s-a retras. Chiar se întâmplase? Într-o situație surprinzătoare, există un moment de iritare. În cap, parcă ciocănea ceva din nou: Oare chiar s-a întâmplat? Ceva trece foarte repede pe lângă tine. Ai vrut să mergi la toaletă, dar vezi

un cap de șobolan, în secunda următoare nu-l mai vezi, uiți de ce ai vrut de fapt să mergi la toaletă, așa este, ai vrut să faci pipi de dimineață, îți amintești de vezică, butonul fierbătorului sare, clac, oare chiar s-a întâmplat asta?

Am luat telefonul mobil și am căutat pe Internet „șobolani în closet, ce-i de făcut”. Am deschis sertarul cu scule, cabluri, bandă adezivă, cu convingerea că banda adezivă mă va apăra. Am tras din rolă o bucată mare, a scos un sunet simpatic. Grozavă invenție mai era banda adezivă. Mi-a trezit dorința de a lipi mai multe lucruri cu ea, dar m-am concentrat pe misiunea mea. Am bari-cadat closetul. Cinci fâșii argintii au închis poarta iadului, cea pe care tocmai o declarasem a fi poarta iadului. Și am așezat pe ea un teanc înalt de cărți vechi: volume ilustrate și romane grafice. Am citit că șobolanii sunt puternici. Pot să ridice fără probleme ceva de trei ori mai greu decât ei și să pătrundă aproape oriunde. Dar cel de aici nu ar avea nicio șansă să iasă.

Mi-am sunat prietenul și i-am spus:

— Tocmai am văzut un șobolan în closet.

Prietenul meu nu a spus nimic. Am repetat:

— Șobolan! În closet! Un cap mare și gras de șobolan.

Bruno a spus:

— Ești sigură?

Știam exact cum privea acum Bruno. Bruno nu făcea ochii mari când auzea ceva senzațional. Ochii i se îngustau un pic și, în timp ce spunea: „Chiar ești sigură?”,

își împingea în sus ochelarii, cu degetul arătător. Privirea lui de tip „chiar ești sigură” era calmă și lipsită de emoții. Totuși, îndoiala sa cu privire la vestea mea senzațională m-a izbit. De ce naiba n-aș fi sigură? Auzeam tot mai tare vocea fiului meu, de la celălalt capăt al firului.

— Iubi, mami a văzut un șobolan!

— Uau! am auzit și m-am gândit că asta era reacția la care mă așteptasem. E mort?

— E viu! am spus.

M-am uitat la closetul închis cu bandă adezivă și am reconstituit momentul în care văzusem capul. Eram încă încremenită de spaimă, încât nu mi-a fost ușor să mă întorc în timp zece minute. Așa că am stat acolo, am ridicat capacul closetului, capul s-a uitat la mine, o secundă, două secunde, trei secunde, și capul a coborât din nou. Nu în grabă, nu așa cum te-ai aștepta din partea unui animal sălbatic aflat într-o țevă și care nu voia să întâlnească oameni. Mă gândeam că șobolanul a fost poate la fel de surprins să mă vadă pe cât eram și eu să-l văd pe el. Acum e mai bine să nu fac mișcări bruște, doar să încep să mă retrag cu calm, nici nu va observa că sunt aici în baia lui. Empatizam cu șobolanul, fără să știu de ce.

Bruno spunea că ar trebui să-l sun pe administrator.

— Este zi liberă, i-am răspuns.

Dar m-am întrebat dacă un cap de șobolan într-un closet ar fi o urgență. Nu e ca și cum n-aș mai fi avut

closet. La urma urmei, mai era și toaleta pentru musafiri. Pe care de fapt o foloseam doar când fumam țigări electronice. Am alungat repede gândul că șobolanul ar putea să apară și acolo. Bruno mai spunea să închid closetul cu bandă adezivă. Aproape mândră, deoarece ideea asta îmi venise de mult, i-am spus că închiseseam deja closetul.

Eu și Bruno suntem amândoi adepții convinși ai benzii adezive, asemănare care nu se poate descoperi la o primă întâlnire și care nu aduce o mare fericire. Cine scoate un strigăt și-și duce mâinile la inimă, spunând: „O, Doamne, și eu iubesc banda adezivă!” Iubirea noastră comună pentru banda adezivă a ieșit la lumină abia în al doilea sau în al treilea an de relație. Într-un sertar se găsesc zece role de bandă adezivă în diverse culori. I-am citit lui Bruno odată un articol care spunea că unora le place să o mestece. Numai cine iubește banda adezivă citește așa ceva cu voce tare și numai cine răspunde cu aceeași iubire ascultă cu interes. Am închis telefonul și m-am uitat la sistemul meu anti-șobolani, făcut din bandă adezivă și cărți stivuite. Mai erau două zile până să se întoarcă Bruno cu băiatul, de la mama lui, din vestul Germaniei. Două zile în care trebuia să mă lămuresc dacă am văzut sau poate n-am văzut un șobolan în closet. Două zile în care trebuia să termin de scris cartea și să o trimit editorului. Și mai erau cinci zile până când Bruno avea să se așeze lângă mine pe canapea și să-mi spună că relația noastră s-a încheiat.

Apelul m-a luat prin surprindere. Redactoarea pentru care scriam o serie de rubrici și reportaje și, uneori, realizam și interviuri a ajuns repede la subiect: dacă mă vedeam alături de ei ca redactor permanent. Pagina familiei, care apare săptămânal, ar avea nevoie de ceva nou. Am rugat-o pe redactoare să repete oferta – chiar mi se oferea un post permanent la ei? I-am mulțumit pentru încredere, m-am bâlbâit, nici nu-mi venea să cred. Tot bâlbâindu-mă, i-am spus că aș vrea să mai reflectez. Am fugit încântată prin cameră, cu mâna liberă am netezit cearșaful, am fugit la oglindă și înapoi în pat. Cât timp am la dispoziție să reflectez? Două zile. Bine, două zile pentru o decizie profesională monstruoasă. Să renunț la statutul de liber-profesionist și de acum înainte să merg la birou în bluză sau să continui să-mi câștig banii lucrând în rol de copywriter de acasă, în pantaloni de trening. De fapt, nu subestimam pantalonii de trening; la urma urmei, cu copywritingul făceam bani frumoși și aveam un program bun de lucru. Mi-a fost imediat limpede că nu voi putea fi, în același timp, copywriter, scriitoare și redactoare. În urmă cu câțiva ani, nu eram nimic din toate astea, doar o scriitoare șomeră care a rămas însărcinată din greșeală, apoi a rămas doar șomeră. Bruno era cel care câștiga banii, în timp ce eu aveam grijă de

fiul nostru și, cu pași mărunți, între alăptare și nopți nedormite, încercam să-mi găesc un loc nou în lumea muncii. Această ofertă de lucru mă copleșea. La aceeași vârstă, părinții mei nu se aflaseră într-un astfel de punct. Cursul fusese stabilit înaintea vârstei de 30 de ani, iar ei merseseră pe un drum prestabilit.

Cu telefonul mobil în mână, am fugit agitată la Bruno, convinsă că nu-și va crede urechilor. Bruno era așezat la birou, puțin aplecat, cu picioarele încrucișate. Biroul este ordonat, pe masă se află doar lucrurile necesare. Un blocnotes cu un stilou pe el, o veioză, o ceașcă de cafea, o poză cu mine și cu băiatul.

— Bruno, aș putea lucra ca redactor! Chiar permanent. Cu bluză!

Bruno a ridicat privirea de pe laptop, a spus imediat „felicitări”, s-a aplecat înapoi spre laptop și, tastând, m-a întrebat dacă vreau serviciul respectiv.

Am spus:

— N-ar trebui să decidem asta împreună?

M-am așezat.

— Ar fi o schimbare pentru noi toți. Una care te privește și pe tine. N-am mai lucra împreună dimineața acasă, ar fi mai mulți bani, dar n-ar mai fi flexibilitate.

Bruno tasta în continuare.

— Pe de altă parte, poate că ar fi frumos să lucrez din nou într-o echipă. Nu am experiență cu rutina de redacție, dar poate reușesc s-o învăț repede? O, Doamne,

dacă nu merge atât de repede? Precis este un serviciu care nu presupune să termini munca la ora 15. Așa că spune și tu ceva!

— Eu nu pot lua această decizie în locul tău. Sunt de acord cu orice ți-ai dori.

— Poți să te oprești din tastat? am spus.

Bruno s-a întors spre mine.

— Sunt de acord cu orice.

O idee a lui Bruno a fost atunci să mă gândesc peste noapte. Mie nu-mi vin idei din astea.

În dimineața următoare, am văzut din nou un șobolan. De data aceasta în closetul pentru oaspeți. Spatele se vedea clar. Coada se legăna încolo și încoace, ca o baghetă de dirijor. Mi-am ținut respirația, am făcut cu grijă doi pași înapoi. Abia atunci am observat că Bruno dormise din nou pe canapea.

De la baie până la canapea sunt șase pași. Bruno încă dormea profund, așa că l-am scuturat și i-am șoptit:

— Șobolan în toaleta pentru musafiri!

Bruno a tresărit, eu i-am pus mâna pe gură și i-am spus că nu trebuie să facem zgomot, încât șobolanul să nu se facă iar nevăzut. Am mers în vârful picioarelor spre closet. Spatele încă se vedea, coada încă i se mișca prin apă. Acum vedea și Bruno șobolanul. A tras apa, iar eu am început să plâng. Bruno m-a mângâiat pe braț, spunându-mi că n-am de ce să plâng.

— Ba da, am spus. Încă n-am făcut pipi.

Am tras și eu apa. Bruno a aruncat o privire, să vadă dacă băiatul doarme. Eu mi-am tras în jos pantalonii și abia m-am liniștit. A durat mult până să iasă jetul. Am tras apa iar și iar, am plâns, am tras apa. Bruno mă privea cu compasiune, unul dintre noi avea o criză din cauza șobolanului, iar unul nu.

— Nu mai avem toalete!

Bruno a pornit fierbătorul în bucătărie.

— Să mă fac redactor sau nu? am strigat eu de la toaletă. Poate ne vom permite în sfârșit un apartament frumos. *Maisonette*¹, două balcoane, balustrade ornamentate ca la italieni, fără șobolani.

Bruno n-a răspuns.

Două zile mai târziu, îmi culc fiul. Afară plouă, în cameră este frig. Spre deosebire de băiatul meu, căruia mereu îi este cald, mie mi se face repede frig. Dau mai cald și mai citesc cu voce tare dintr-o carte. Pe vremuri, petreceam mult timp mutând patul în locul potrivit din dormitor. Dormitorul este mic, nu încap decât o noptieră, o comodă și un dulap. Mai întâi am împins patul

---

1. Apartament pe două etaje, situat într-un bloc-turn, cu propria scară interioară în cadrul apartamentului (n.tr.).

la perete, cu ușa pe partea stângă, încât să se poată intra în pat din ambele părți. Apoi am împins patul în partea opusă, direct sub fereastră, lângă calorifer. Pe atunci, pătuțul copilului n-ar fi ocupat atât de mult spațiu în mijlocul camerei, motiv pentru care a doua aranjare mi s-a părut mai rezonabilă. După ce băiatul a adormit, sting veioza de pe noptieră. Dincolo, îmi torn un pahar de vin și îmi aprind o țigară electronică.

— Uf, gem eu de ușurare, deoarece, după ce am adormit copilul și m-am întors în living, mă simt ca o eroină, a durat destul de mult azi, dar s-a făcut, a adormit mulțumit.

În living sunt mici insule de lumină; în aproape toate colțurile există câte o veioză, ceea ce creează o atmosferă intimă; Bruno stă în picioare la fereastră, se întoarce și se așează lângă mine pe canapea.

— Judith?

Eu spun:

— Da?

Ceva nu este în regulă. Nici cu ziua asta, nici cu chipul lui Bruno, nici cu vocea care-mi rostește numele.

El spune:

— Nu mă pot muta cu tine într-o locuință nouă.

Știu imediat ce vrea să spună cu asta.

— De trei ani încoace, debaraua este șifonierul tău. N-am cumpărat un dulap mai mare. Pur și simplu, noi n-am cumpărat un dulap pentru amândoi.